

е при насъ, или не е; къмъ живаго, или мъртваго, къмъ о-
душевленно, или неодушевленно, къ бога или челоуѣка.
Димостень употребява често обращенія н. п. „Никой отъ
васъ неще да ся покаже чи нема зльчъ и гнѣвъ, за кол-
ко то, тойзи гнусныа челоуѣкъ престѣпва законы тѣ“ —
„Ако невървашъ попытай ги, или по добръ азъ даги попы-
тамъ, кое отъ две тѣ е истина о Атинейни? . . .“ О-
бращеніе то изражява страсти, чювства; за то гледамы чи
го употребяватъ Трагически тѣ, гдѣто, колко то прибли-
жяварѣшеніе то умножява ся Агоніа та, и ся обращать къмъ
богове къмъ челоуѣцы, къмъ горы, къмъ реки, градове
и проч. Обращеніе то не е толико употребително въ
писма та.

51-о. Моленіе е, когато ся молимъ Богу, или на
слушатели тѣ въ начало то на слово то, или въ среда та за не-
кое добро. Когато ся молимъ богу за нѣщо добро, то
ся дума молбѣ, а кога то му ся молимъ за зло, дума
ся прокльняванѣ. (excratio - заклинаніе, про-
клятіе)

А сега стана обичай въ писма та, и ако да немамы
другѣ причинѣ за молбѣ. пакъ ся молимъ на пріятель-
си за двѣ нѣща най малко; едно за да ны прости, защо
то ся забавихмы да му пишеме, а друго, за да не ны
забравя, или друго нѣщо подобно. Но треба да вни-
мавамы за да не употребявамы безъ време тая фи-
гурѣ.

До скоро и въ начало то и на край писмо то у-
потребявахъ молбѣ н. п. „и молимъ бога за ваше здра-
вѣ и проч. . .“ А сега не ся употребява тойзи способъ.
На черковни тѣ приличя и въ писмата и въ говорянѣ то
да употребяватъ моленіе и благословеніе; а на мирски тѣ
не е толико нужно, освенъ кога то писва отецъ на сына
си, или по' старъ сродникъ на по' малакъ, или кога то